

Teisel hommikul, kui ta wähe olli toibunud, ütles ta: „Sohwi, sel ösel olled sinna mulle Jummalale inglisk olnud. Kolm tundi olen ma laggeda loo peal eddasi ja taggasi ekšinud, tormiga süggawa lumme sees ringi käinud, ma ollin täieste wässind ja minno mõistus löppend. Kui sa weel pišjut aega ollešid wibinud tullemast, siis ollešin ma wistist mahha langenud ja mitte ellades ennam üllestõusnud. Mis sinna mul sel ösel olled teinud, ei tohhi ma ial ärraunmistada. Kaarti minna ennam kätte ei wõtta.“ „Karel“, ütles naene, „ärra lubba ommast jõust, pallu parrem Jummalale käest ennesele seks abbi!“ „Sedda tahhan ma ka“, ütles Karel, „agga kaarti ei tahha ma mitte kätte wõtta.“ Pühhapäwal, peale sedda, läks ta pühha lauale, et sellega omma tõutust Jummalale ees kinnitaks. Temma ekšitawa sõbrade nõuandmise wastu jäi ta koju.

Kaardimängia ello lõppetus.

Jubba ollid kahheksa aastat möda läinud. Kaarli wannemad pojad ollid jo leritud mehed, ja isal olli neist weski jures abbi. Wanna Jürvi olli kahhe aasta eest omma iggawesse rahhu siisse läinud; temma silmad ollid weel sedda näinud, mis ta Dnisteggia käest olli pallunud, sest rahhu ja üksipiddine meel olli nüüd weski majas, kus enne leinamine, nut ja pahhandus igga ühhe filmist wälja paistis. Kaarli naene tännaš Jummalat, ja mõtles tuhhat kord tännuga selle ö peale, mil temma omma meest se hirmsa tuifu ja surma hädda käest Jummalale abbiga olli peastnud. Agga üks asji teggi temmale kurwastust. Sest ajast sadik, kui Karel olli kaardimängimist mahha jätnud, olli temma omma melest jureliseks jänud, nagu olleš temma omma wäega sedda teinud; ta wõis teiste kaardimängiatele öölda: „wõtke minnust märki!“ Karel ei annud mitte Jummalale au, kes tedda olli sadana kiusatusest lahti